

Да целуна и нему ръка.

Радул мълчаливо посочи към царя.

Момчето падна по очите си в дълбоко благоговение, като пред икона.

— Как ти е името, драги момко?

— Матей Стянчин, царю честити!

От всякъде се трупаха войскари. Кумани и българи, разбудени от глъчката, пристигаха на купчини, разпитваха за станалото. Високата снага на севастократор Александър се зададе между сунките, които хвърляха високите дървета.

— Войските вече се дигат на крак. Трябва да тръгваме дорде не е съмвало. Кой е този?

— Намерихме един бежанец, месно момче. Може да ни бъде полезен господството ти... — каза Радул.

Севастократорът отправи остър взор към юношата. Сви вежди.

— Предпазливост.

Матей пламна, понечи да каже нещо, прехапа устни. Обзе го огнен копнеж да разсее това недоверие, да се прояви в нещо, да заличи съмненията на тия високи люде.

Откъм изток започна бавно да побелява. Звездите гаснеха една след друга. Тънка огнена ивица изникна зад ридовете, разрастна, изпълни цялото небе с руменина. Пожар от пъстри облаци избухна в сини, зелени, морави, златни пламъци. В дърветата зацвъртяха птици. Хладен ветрец изтриваше безсънната нощ от клепачите, умората от тревожните чела. В далечината блесна синя, едва забелижима ивица: Хебъра. Войските бързо и безмълвно прибираха лагера си. Куманите се строиха в гъсти редици до конете си. Заповедите се раздаваха шепнешком. Асен бе събрал в шатрата си всички войводи на последен път разискваше начъртанието на боя. Всеки миг очите му нетърпеливо се отправяха към полузакрития вход.